

Baroko

rané: v Itálii konec 16. stol., v Evropě 17. stol

vrcholné: konec 17. – 1. pol. 18. stol

pozdní: 2. pol. 18. stol (závěr – rokoko)

baroque (fr.) podivný, nepravidelný, absurdní (J. Burckhardt)

báros – (řec.) tíha, hojnost

verruca – (lat.) bradavice

barroco – (portug.) velké perly nepravidelných tvarů

otevřená forma, cit proti rozumu, člověk a jeho vnitřní svět,

duchovnost a mysticismus, patos (protireformační boj)

Předchůdci - manýrismus: Carravaggio, El Greco

Architektura:

- kombinace podélného a centrálního kostela + kupole

- konkávní a konvexní tvary

- štuková výzdoba, závitnice, oválná okna (volské oko)

- dynamika (sever od Itálie) x klasicismus (Francie, Španělsko)

- urbanistické pojedí (např. nedodržení liturgických zásad)

Il Jesu – kostel v Římě (1568-75) (Michelangelo půdorys, Vignola stavba, Giacomo della Porta průčelí)

Gian Lorenzo Bernini (1598-1680) Baldachýn, kolonáda (sv. Petr),
Vidění sv. Terezie, David, Apollón a Dafné

Francesco Borromini – San Carlo all Quattro fontane (pol. 17. stol)

Diego Vélasquez, Frans Hals, Rembrandt van Rijn, Vermeer van Delft
Petr Pavel Rubens

Jan Blažej Santini Aichl, Kryštof a Kilián Ignác Dienzenhoferové,
Johann Bernard Fischer z Erlachu, Mořic Grimm

Ferdinand Maxmilián Brokof, Matyáš Bernard Braun, Anton
Schweigl

Václav Hollar, Jan Kupecký, Karel Škréta, Petr Brandl, Jan Jiří Etgens
(Rajhrad), Antonín F. Maulpertsch (Brno)

